

Adam og Evalina – de første og de sidste

Støvet fylder mine lunger. Jeg kan ikke trække vejret, støvet er alle steder, fylder mine lunger, lægger sig om mit hjerte. Støv, støv, støv. Jeg ligger i fosterstilling, jeg ved ikke hvor længe, måske minutter, timer, dage. Jeg er nødt til at komme op. Jeg er nødt til at se, hvordan min familie har det. Jeg er nødt til at rejse mig. Jeg rejser mig, jeg hoster. Jeg kravler hen til den nærmeste skikkelse, jeg vender kroppen rundt og skriger. Skriger, skriger og skriger! På jorden foran mig ligger min far eller min fars lig. Der er ikke mere tilbage af den mand, som opfostrede mig, som bagte chokoladecake til min fødselsdag, som beskyttede mig. Det eneste, der er tilbage af den mand, som virkede uovervindelig, er et lig.

Jeg befinder mig i et beskyttelsesrum, som ikke beskyttede særlig godt efter alle de lig, der ligger hernede. Der er måske femten, måske tyve døde skikkelser hernede. Jeg kigger efter min lillebror, han ligger der, nogle få meter væk fra min far. Jeg kan ikke mere, jeg kaster op, lugten af lig og forrådnelse overtager min næse, jeg må ud. Jeg kæmper mig over til døren. Jeg har en svag erindring om far, som skubbede os herind, og om børn der græd og panikslagne blikke. Jeg skubber døren op og kæmper mig op ad trappen og ud i den friske luft. Alt er... helt normalt, husene står som de plejer, lygtepælene står som de plejer, alt er, som det plejer. Jeg ved ikke, hvorfor jeg ikke græder, måske er jeg i chok. Jeg har hovedpine, det må være lidt af den giftige gas, der stadig hænger i mit system. Jeg ved ikke, hvorfor jeg er i live, når alle andre er døde, hvorfor mig? Kan jeg ikke bare forsvinde sammen med min far og min lillebror. Savnet klemmer så hårdt om mit hjerte, at det gør ondt. Jeg falder på knæ, der kommer en dyb hul lyd fra min hals, næsten som et hulk, næsten som et skrig. En meter væk fra mit højre knæ ligger en avis, helt intakt. Det virker fjollet, at min store stærke far blev væltet, når det her lille skrøbelige stykke papir har det helt fint. Jeg samler avisen op, på forsiden er der en overskrift, som lyder: *Giftige gasser i Kina. Jorden svigter*. Mine hænder holder kramagtigt i siderne, da jeg begynder at læse:

Giftige gasser i Kina. Jorden svigter.

Af journalist Lars Eriksen, 16 marts 2007.

I årtusinderne har menneskerne besudlet jorden, vi har smidt plastik i havet og "tabt" en cigaret i vejkanten. Konsekvenserne er her nu, og de er værre end en lille skovbrand i Brasilien. I Kina er jorden, – som svar på plastikken i havet og skoven, – begyndt at afgive dødelige giftige gasser. Gassen er usynlig og uhåndgribelig, og er derfor svær at stoppe. Symptomerne på denne gas, – også kendt som GDG/Giftig Dødelig Gas, – er blandt andet luftsvigt. Lungerne trækker sig sammen, og blodet forlader hjernen. Forskere over hele verden arbejder dag og nat for at finde en kur mod denne gas, som jorden udsender. Det lader til, at det kun er mennesker og dyr, der reagerer på at indånde gassen, hvorimod træer og afgrøder ikke tager skade. GDG opstår på grund af efterladt plastik i naturen. Når plastikken efter lang tid er blevet opløst, danner partiklerne fra plastikken sig med jorden og danner en giftig gas. Nu er alle efterladt med et vigtigt spørgsmål, kommer GDG til Danmark? Forsker Mette Jacobsen udtaler sig sådan: "jeg tror ikke, vi skal være bange for denne

gas, altså at GDG kommer til Danmark, men vi vil selvfølgelig opfordre alle til at være påpasselige og finde ud af, hvor det nærmeste beskyttelsesrum ligger."

Hvor havde de været dumme, sådan at tro at problemet bare ville blive i Kina: *Se hvor vi er nu*, har jeg lyst til at skribe til Mette Jacobsen. Alle er døde af GDG, måske er jeg den eneste i live i hele verden. Den tanke sender et jag af frygt ind igennem mit bryst. Jeg udstøder et skrig, jeg skriger og skriger, og endelig kommer tårerne.

Jeg rejser mig som i trance. Jeg er nødt til at se, om der er nogle andre overlevende. Jeg vakler fremad, gaden er fuldt med døde mennesker, som ligger i forvredne stillinger. Jeg prøver at lade være med at kigge på ansigterne. Jeg har ikke lyst til at genkende nogen, jeg har ikke lyst til at se ligene af mine klassekammerater, lærere eller naboer. Jeg går og går, jeg er ikke engang bevidst om, hvor jeg er på vej hen, sorgen har lagt et mørkt slør over mit syn. Jeg kigger op, helt ubevidst er jeg gået hen til den lokale skov. En voldsom vrede oversvømmer mine følelser. Det er naturens skyld, det er den, som udsendte gassen, det er den, som dræbte min familie! Jeg skriger af skoven, jeg banker mine knytnæver ind i træernes stammer og river planter op ved roden. Jeg sparker, jeg slår, jeg skriger, jeg hulker. En hånd bliver lagt på min skulder, jeg snurrer rundt, og der står en dreng, jeg husker at have set ham på årgangen over mig i skolen. "Hej", hans ansigt er dækket af snavs, og sorgen står malet i hans ansigt, "hej" min stemme er hæs, da jeg svarer tilbage. Vi står i tavshed i 15 sekunder, han lægger armene om min ryg, og jeg knuger hænderne om hans hals. Mit ansigt passer perfekt i hulrummet ved hans hals. Vi knuger hinanden, både for at finde tryghed og for vide, at vi ikke er alene.

Tanken om, at jeg har fundet et andet menneske, og at jeg ikke skal klare det hele alene mere, får mig til at knuge ham tættere ind til mig. "Jeg hedder Adam" mumler han ind mit hår, "jeg hedder Evalina" snøfter jeg. Min hals gør ondt. Adam fnyser, "Adam og Eva, de første og de sidste, det må være en fucking joke." Jeg prøver at grine, men det bliver bare til en hæs skrattende lyd. Jeg træder et skridt tilbage og spørger, "hvorfør tror du, at vi er i live?" Han trækker på skuldrene, "jeg ved det ikke." Jeg sparker til en sten. "Hvorfor har naturen gjort det her, hvorfor har de dræbt alle de mennesker?" spørger jeg vredt. Sorgen vælder op i mig på ny sammen med vreden. "Det er vel egentlig ikke naturens skyld," siger Adam. "Hvad" spørger jeg vredt, hvordan kan det på nogen måde ikke være jorden, der har svigtet? Han trækker på skuldrene og sender mig et tålmodigt smil, jeg har lyst til at slå ham. "Det er jo menneskerne, der har smidt plastikken i naturen," han rakker ud efter min hånd, "hvis det er nogens skyld, er det vores forfædre." Han holder en kort pause og forsætter så hurtigt: "men det gør det på ingen måde retfærdigt, det er forfærdeligt, hvad der er hændt os og vores familier." Vi fletter fingre. Jeg ser ned i jorden og spørger, "hvem har du mistet?" Min stemme er lille, jeg er ikke sikker på, at jeg vil høre svaret. Hans ansigt falder sammen, "du behøver ikke at svare på det," siger jeg hurtigt. Han klemmer min hånd og trækker på skuldrene, "min mor, far, bedstemor og nyfødte lillesøster." Hans stemme er fuld af sorg, jeg synker, "min far og lillebror". Mine øjne er våde, jeg kigger op på Adam, tårerne flyder fra hans øjne, jeg lægger mine arme om ham. Jeg ved ikke hvordan, men lige pludselig ligger vi på jorden og holder om hinanden, og det sidste jeg ser, inden jeg falder i søvn, er en lille smuk rød valmue, måske er der stadig håb for os?

Skrevet af Ida Marie på 13 år.